

[Ulrich.]

om i Landet, hvor disse kolonivis oprettede Husmandsbrug har virket i høj Grad hemmende og skadeligt for Kommunerne. Det havde man kunnet undgaa, hvis det ærede Medlem tidligere havde haft den Opfattelse, han nu er kommet til gennem Erfaringen, thi det har været en dyr Erfaring, det ærede Medlem her har indhøstet.

Det ærede Medlem har ogsaa paa andre Omraader udviklet sig og forandret Standpunkt. Det tjener i og for sig til det ærede Medlems Ros, at der er Udviklingsmuligheder i ham, og jeg vil kun haabe, at disse Udviklingsmuligheder stadig maa være til Stede; men jeg kunde ønske, at Udviklingen maatte gaa lidt hurtigere, end det har været Tilfældet hidindtil. Da vi i 1926 behandlede nogle Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Holstein havde forelagt her i Tinget, og hvoraf det ene gik ud paa at anvende en Del af Jordfondens Midler ogsaa til Nytte for Folk i Byerne, var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen en Modstander heraf. Han talte ganske vist kønne Ord om, at der i disse Lovforslag nok kunde være noget, som var godt, men han sluttede sin Tale med at sige:

„Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og kun tilføje, at da jeg ikke anser det for rigtigt og klogt at anvende Jordfondens Midler til Gennemførelse af et Boligbyggeri ved Byerne i Øjeblikket og ikke anser det for rigtigt at lade Jordfondens Midler danne det økonomiske Udgangspunkt for en saadan Reformlovgivning, anser jeg det ikke for betimeligt at drøfte alle de interessante Enkeltheder, som begge de foreliggende Lovforslag indeholder.“

Jeg udtalte den Gang, at jeg syntes, det kunde være ret og rimeligt, om disse mange Penge ogsaa kom til at virke til Gavn for Mennesker inde ved Byerne. Det er ganske mærkværdigt, at det ærede Medlem, der i 1926 havde den Opfattelse, at Jordfonden ikke maatte danne Grundlag for en saadan Bevægelse; nu 2 Aar efter i et Lovforslag selv foreslaar netop det samme, Jordfonden anvendt paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Holstein den Gang foreslog.

Det ærede radikale Parti fremsatte under sin daværende Landbrugsminister, Medlem af dette høje Ting, nu afdøde Kristjan Pedersen, i 1919 og for øvrigt ogsaa senere efter Regeringsskiftet Gang paa Gang Forslag om yderligere Ekspropriation. Ærede Medlemmer af dette høje Ting vil sikkert huske, hvorledes de Radikale i meget stærke Ord gik ind for den Ekspropriation, som nu det

ærede Socialdemokrati er alene om at føre frem. Men hvad siger nu det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen om denne Sag? Jeg skal tillade mig med Formandens Tilladelse at citere, hvad det ærede Medlem siger herom. Det staar Sp. 2084:

„Vi har ikke indføjet nogen Bestemmelse om, at Jorden kan erhverves ved Ekspropriation, da vi ved, at en saadan Bestemmelse vilde møde Modstand i den høje Rigsdag og bidrage til Hindring af en forstandig Jordreform.“

Jeg indfletter den Bemærkning, at det er noget sent, de er kommet til den Erkendelse efter saa mange Gange at have fremsat saadanne Forslag før.

„Vi har den Opfattelse, at ingen i Rigsdagen ønsker Tvangsaflevering af Jord, naar dette ikke er nødvendiggjort paa Grund af usunde og abnorme Prisforhold. En Ekspropriationsbestemmelse er kun til Nytte, naar Udbud af Jord til Bebyggelse og Oprettelse af nye Brug ikke kan foregaa paa et økonomisk rigtigt Grundlag, og i Øjeblikket er der megen Sandsynlighed for, at en forstandig Lovgivning kan muliggøre Erhvervelse af Jord paa almindelig frivillig Maade til de af mig nu nævnte Formaal og til rimelige Priser; i hvert Fald maa alle Midler anvendes, for at dette kan ske, naar der ydes en rimelig finansiel Støtte.“

Her er det ærede Medlem ogsaa undergaaet en ganske udmærket Udvikling. Det ærede Medlem var kommet paa Afveje. Det ærede Medlem var kommet saa langt ind i Socialdemokratiets Favn, at det var vanskeligt for ham at slippe ud, men endelig er det lykkedes ham at frigøre sig og komme til Erkendelse af, at Ekspropriation paa dette Omraade er af det onde, men det ærede Medlem har været længe om den Udvikling.

Det ærede Medlem synger Sp. 2086 en Lovsang over Loven af 4. Oktober 1919, det ærede Medlem synger denne Lovsang, som vi har hørt sunget af det ærede Medlem i dette høje Ting saa mangfoldige Gange, og jeg forstaar egentlig godt, at det ærede Medlem synger denne Sang. Men jeg tror, den Sang ude omkring i Befolkningen lyder ringere og ringere, den har lydt saa mange Gange, og Lovens Virkninger har ikke været saaledes, som man efter Sangen kunde formode de vilde blive.

Derfor tror jeg, at det ærede Medlem ogsaa skal søge at komme til en saadan Udvikling i sine Opfattelser paa dette Omraade, at han ikke saa ensidigt som hidtil fører sine Krav frem og søger denne Lov gennemført fremfor den anden sideløbende, som efter min